WESTERN

DIME NOVELL

37

CAVALCADĂ SPRE IAD

de Pete Hackett

PETE HACKETT

CAVALCADĂ SPRE IAD

aventuri ale LUI VINCE McQuade
Vol. 3

TRADUCERE DE PETRE ISTRATE

REFĂCUT – PETER POTNICGHE – 2017

PETE HACKETT

CAVALCADĂ SPRE IAD

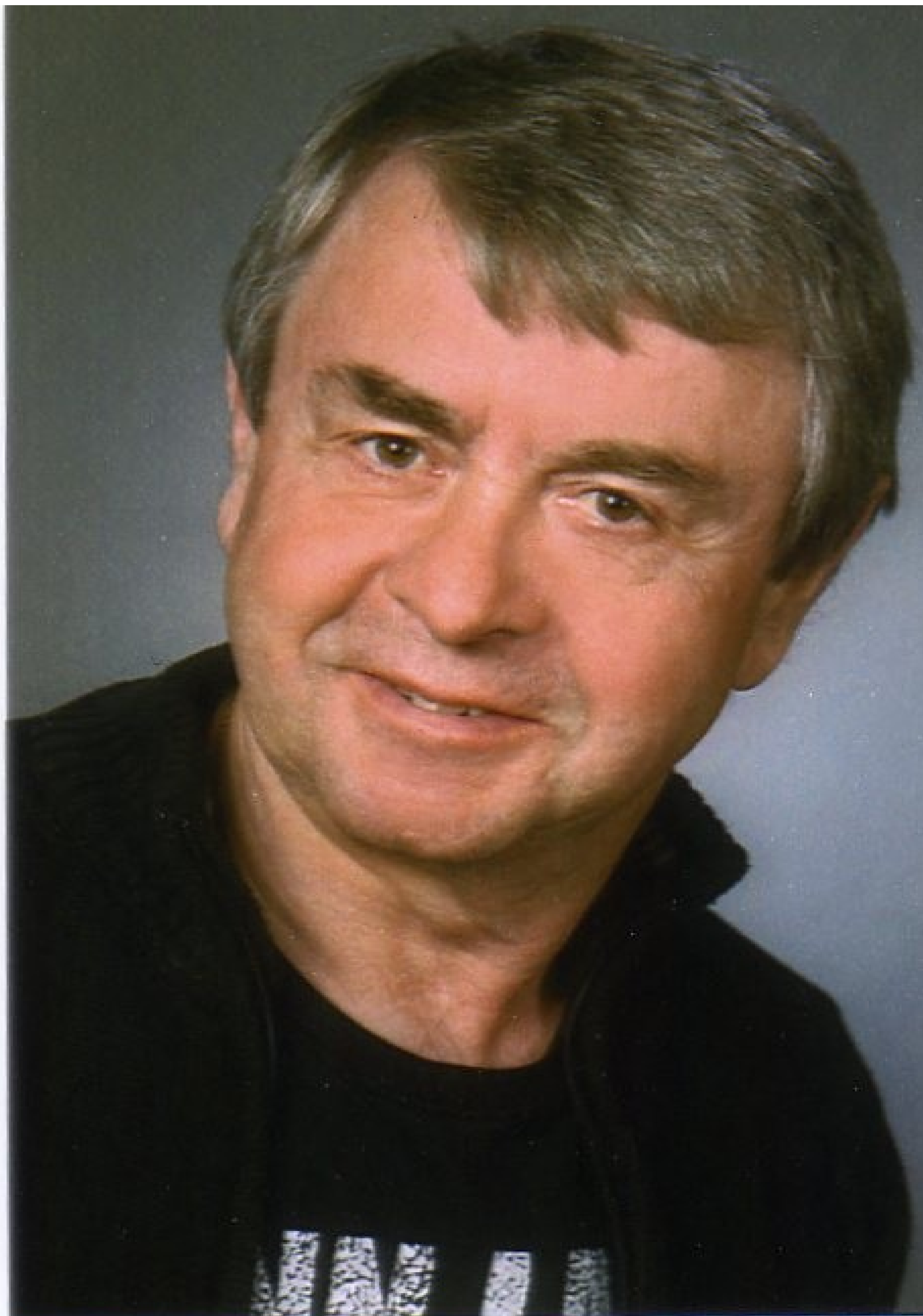
DER KOPFGELDJÄGER
(VÂNĂTORUL DE RECOMPENSE)

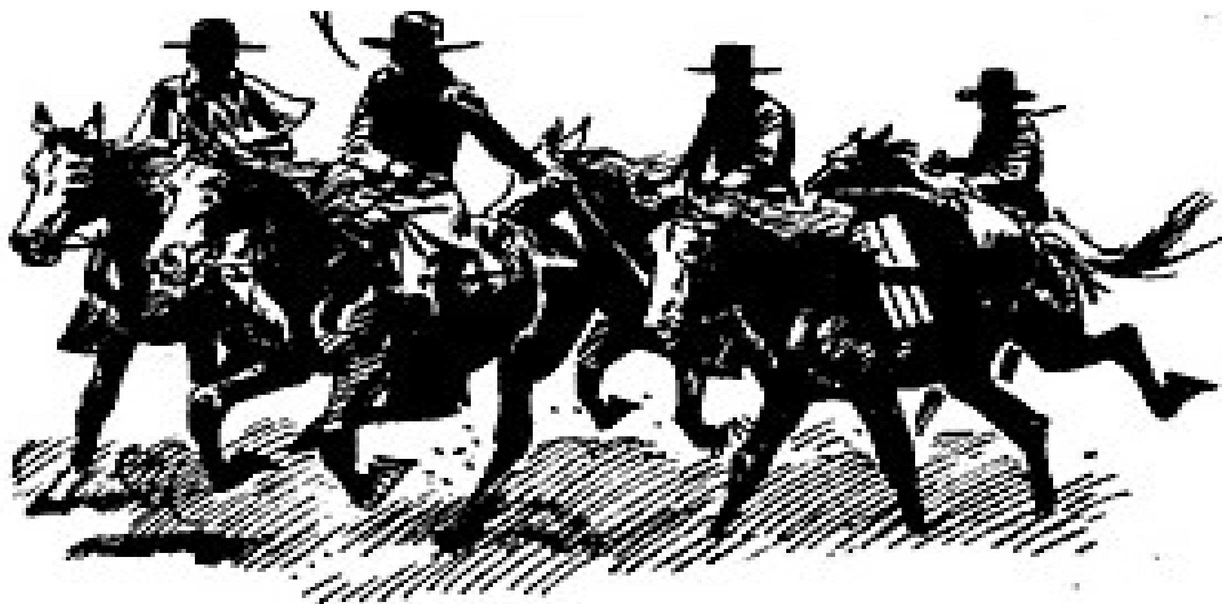
Volumul 3

DER KOPFGELDJÄGER – Un serial de romane western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.

ISTRATE PETRU – TRADUS ŞI REVIZUIT – 07.02.2017

PETE HACKETT

Capitolul I

MCQUADE ÎŞI LĂSĂ CALUL să meargă la pas. Întunericul îl înconjura. Era o atmosferă caldă apăsătoare, şi vântul lânced care bătea dinspre sud nu reuşea să aducă vreo mare ameliorare. De ambele părţi ale drumului pe care-l alesese să meargă vânătorul de recompense nu se putea vedea decât nisip şi grohotiş, care ducea în sus, bolta de deasupra avea culoarea cernelii şi era înţesată de stele. Şoaptele abia perceptibile ale vântului se amestecau cu tropăitul înfundat al copitelor. Texanul călărea destul de agitat. Se găsea în Mexic, mai exact spus în mijlocul deşertului Sonora.

Înainte de căderea nopţii scăpase ca prin urechile acului de urmărirea poliţiştilor călare, numită *Rurales*, care inspectau ca de obicei cu strictă luare aminte regiunea de graniţă. Aceştia nu glumeau deloc şi nu stăteau mult la discuţie cu cei care le treceau ilegal graniţa. Scăpase şi de data asta de umbra adâncă a morţii. McQuade nu-şi făcea deloc iluzii. Fiecare dintre simţuri îi era în alertă. Ameninţarea mortală care-i putea veni din partea poliţiei de graniţă *rurales*, pândea după fiecare tufiş sau după fiecare ridicătură de teren.

De aceea îşi ţinea mereu carabina Henry la oblâncul şeii pentru a putea răspunde imediat cu foc dacă ar fi fost cazul.

Mâna i se încleştase pe patul armei. Ochii săi erau mereu la pândă rotindu-se în toate direcţiile, căutând să străpungă

întunericul care începuse să ia locul luminii zilei. În faţa ochilor săi se deschidea perspectiva unei văi prăfoase. Luna începuse să se înalţe rotundă şi mare pe deasupra crestei munţilor, şi la lumina acesteia ochii călăreţului puteau încă distinge cactuşii, stâncile de toate dimensiunile şi formele, precum şi tufişurile formate din vegetaţia săracă şi uscată de soarele deşertului.

La un moment dat McQuade desluşi cu ochii săi inflamaţi de praf un punct luminos la picioarele unei coline care se profila la răsărit. Era lumina unui foc. McQuade trase de dârlogii bidiviului său şi acesta se opri. Acesta adulmecă el însuşi aerul şi zgârie solul cu copita.

Se distinse un clinchet uşor. McQuade îşi linişti calul nedezlipindu-şi ochii de luminiţa care lucea în depărtare. Cufundat în gânduri texanul îşi luă plosca cu apă din coburii şeii, îi desfăcu capacul şi trase o duşcă bună. Apa era lălâie dar reuşi să-i îndepărteze praful de pe dinţi şi limbă îi curăţi întrucâtva gâtlejul, şi-l mai înviora puţin.

Încă se mai gândea intens la opţiunile pe care le avea. După ce-şi aşeză plosca la loc, deja luase o hotărâre. Trase de dârlogi, şi o porni înspre colină. Făcu un ocol mai larg apoi înspre răsărit. În dosul unei grupe de tufişuri bine mascat de aceştia descălecă legându-şi calul de un trunchi de arbust mai solid. Fiindcă o luase în sus după ce dăduse ocol colinei, urcându-i panta avea poziţionată sursa de foc sub el.

Acesta ardea la marginea altui grup de tufişuri, cu flăcări a căror limbi de foc se încolăceau înspre cer. Luminile şi umbrele în jur se schimbau cu intermitenţe. Folosindu-se de arbuştii de *meskito* şi *ocotillos*, care creşteau din solul arid, vânătorul de recompense se apropie de sursa de foc.

Un om stătea aşezat jos şi fuma, în timp ce patrupedul acestuia îşi crea drum prin tufişuri ronţăind frunzele răzleţe de crengi. La lumina flăcărilor McQuade văzu faţa omului.

Era bărbos, iar ochii îi străluceau sticloşi. Vânătorul de recompense tresări electrizat. De patru săptămâni era pe urma ucigaşului de şerif, Strother Brady. Banditul fusese văzut ultima dată în San Rafael, un mic sat plasat în mijlocul munţilor. Era aproape pe punctul de-a renunţa şi de-aceea se îndreptase înspre nord, pentru a se reîntoarce în State. Însă acum…

Fusese pur şi simplu intuiţia care-l adusese aici, în deşertul mexican. Surpriza îi adusese o satisfacţie amară. Din nou ajunsese la sfârşitul misiunii sale. McQuade îşi luă arma proptindu-şi-o în şold, depăşi un tufiş, care-l masca, după care apăru în faţă strigând cu-o voce răguşită:

– Nu te mişca Brady. Am degetul pe trăgaci şi ţeava îndreptată direct spre tine.

Capul banditului tresări. Îşi ţinu respiraţia, dar păru să adulmece de unde veneau cuvintele. O siluetă înaltă se apropie de el iar conturul său i se îngroşă. Văzu strălucirea mată a ţevii armei lucioasă ca aurul, a carabinei Henry. Frământarea nisipului şi scrâşnetul cizmelor pe pietriş însoţeau fiecare pas al omului. Acesta se opri la marginea focului, faţa sa fiindu-i mascată de borul pălăriei.

O ameninţare nelămurită ca o profeţie întunecată transpărea din toată făptura noului sosit. Strother Brady, îşi depăşi starea de uluială, expiră aerul folosit şi-şi aruncă restul de ţigară în tăciunii încinşi. Spaima i se cuibărise în oase.

– Mă cunoşti după nume? Cine eşti, tu?

Nervii pe care nu şi-i mai putea stăpân îl făcea să respire sacadat şi cu opinteli.

– Numele meu este McQuade. Te voi duce în Arizona, Brady. Acolo te aşteaptă călăul. Ridică-te în picioare! Dar cu atenţie. Şi acum întoarce-te.

– Eşti şerif, sau vreun grănicer (*ranger*), sau călăreşti în numele guvernului?

– Nici una nici alta.

– Ah, atunci pricep. Vrei să câştigi premiul.

Vocea banditului coborî brusc.

– Eşti un blestemat de vânător de oameni.

– Servesc legea în propriul meu fel, i-o întoarse McQuade, glacial. Dar unul ca tine nu poate înţelege asta. Vocea sa avea un iz de nerăbdare şi iritare când după o scurtă pauză îi spuse:

– Sus cu tine. Întoarce-te. Şi să nu-ţi treacă prin cap vreo idee nebunească. Locul ăsta nu-i cam nimerit să crăpi.

Strother Brady mai şovăi câteva minute după care se ridică. Nu-l slăbi cu această ocazie pe McQuade din ochi şi-l pândi cu multă atenţie şi şiretenie. Îşi ridică mâinile în sus, doar până la nivelul umerilor, apoi se întoarse domol cu spatele.

Vânătorul de recompense se apropie şi-l lovi cu patul armei. Nu voia să-şi asume nici un risc. Brady era periculos şi imprevizibil. Şi oamenii ca ei pot fi letali, în orice moment de slăbiciune sau neatenţie. Erau ca nişte cobre pe două picioare.Ca şi cum ar fi fost lovit de pumnul lui Satan Strother Brady se prăbuşi la pământ, cu un trosnet înfundat.

Capitolul II

CÂND Strother Brady îşi reveni în simţiri, încă mai zăcea la pământ. Mâinile şi picioarele îi fuseseră legate. Îl mai durea încă ţeasta de pe urma loviturii cu patul puştii primită de la McQuade. Îşi încleştă dinţii pentru a-şi controla durerea. McQuade mesteca ceva aşezat lângă focul care mai ardea. În ochii săi se reflecta lumina, dar umbre întunecate se mai vedeau pe conturul feţei sale înguste năpădită acum de transpiraţie şi praf precum şi de ţepii mici dar rebeli ai bărbii. Deşi vârsta reală a lui McQuade era de 26 de ani, faţa arăta un om de 35 de ani, războiul, prizonieratul, şi uciderea familiei sale îşi pusese amprenta. Era faţa unui om care cunoscuse suişuri şi coborâşuri în viaţă şi pe care duritatea acesteia nu-l doborâse, şi nici destinul nu reuşise să-l îngenuncheze, în schimb îl marcaseră fizic şi spiritual.

– Aproape că mi-ai spart capul! se plânse gâfâind banditul şi îşi întinse mâinile pentru a-şi slăbi oarecum legăturile, pe care i le aplicase vânătorul de recompense.

O încercare sortită eşecului.

– Să te ia ciuma.

– Ţine-ţi pliscul!

Brady încercă să se ridice din poziţia şezândă, scuipă dispreţuitor într-o parte şi scrâşni:

– N-o să reuşeşti niciodată! Până la graniţă sunt 40 de mile.

40 de mile de iad, McQuade 40 de mile bântuite de *rurales*, şi bandiţi mexicani care-şi fac mendrele pe-aici, probabil şi apaşi care au fost alungaţi de cavaleria Statelor Unite, peste graniţă, tocmai în Mexic.

Brady izbucni brusc într-un râs răsunător.

– Şi nu cumva să-ţi închipui vânătorule de oameni că o să mă las dus ca un miel la tăiere.

– Mai bine cruţă-ţi efortul de-a vorbi, Brady!

– Eşti un fiu blestemat de căţea.

– O jigneşti pe mama. Mai bine las-o deoparte.

Spuse ultimele cuvinte pe un ton aproape blând. Strother Brady, lăsă aerul să-i iasă pe nări, în timp ce maxilarele începuseră să-i macine în gol. În ochii acestuia se oglindi o ură neţărmurită, în timp ce colţul gurii începu să-i tresară spasmodic.

– 40 de mile, McQuade. Dar vei obosi şi nu vei îndrăzni să închizi un ochi. Nu vei reuşi să-ţi învingi oboseala şi atunci…

– Văd că cerşeşti să ţi se pună un căluş, Brady.

Banditul nu mai îndrăzni să vorbească dar încercă mereu să-şi slăbească legăturile, care nu făceau decât să i se înfigă adânc în piele. Sângele nu mai reuşi să-i circule ca lumea prin vene iar degetele i se amorţiseră.

Săpăturile pe care şi le cauzase în piele ardeau ca focul, dar legăturile ţineau. În pieptul său ura creştea ca un vulcan şi i se reflecta în privire…

– O să călărim mâine cum se ivesc zorii, îi dădu de înţeles McQuade. Dacă totul merge bine vom ajunge poimâine pe la amiază în Nogales. Acolo te aşteaptă un şerif căruia i te voi încredinţa.

– Numai nu te bucura prea devreme! îl zeflemisi Brady.

– Ameninţările tale mă lasă absolut rece, Brady, îl lămuri, liniştit aproape cu indiferenţă McQuade.

Privi în faţa banditului pe care de asemenea viaţa de nelegiuiri îşi săpase brazde adânci. După înfăţişare arăta cam de 45 de ani. Trăsăturile sale arătau soarta unui om hăituit, dar lipsa de scrupule, brutalitatea, şi cruzimea îşi lăsaseră şi ele amprenta lor.

– O să fac să-ţi iasă pe nas aerele astea de superioritate, McQuade, îi promise banditul. O să te calc în picioare.

– Nu faci decât să-mi calci pe nervi cu sporovăiala asta a ta

continuă, Brady.

Focul începuse să ardă cu o flacără tot mai domoală, iar întunericul ameninţa să înghită ambele siluete. Undeva în depărtare începuse să urle un coiot, care te făcea să te înfiori. La orizont în răsărit se ivi o lumină galbenă. Caii se aşezaseră şi ei pe jos McQuade se ridică şi se îndreptă înspre cai. Nu-şi îndepărtase şeaua de pe calul său ci-i slăbise întrucâtva legăturile. Îl sculă în picioare şi-i legă şeaua de calul banditului. Merse înspre Brady şi-i tăie legăturile de la picioare.

– Sus Brady.

Cu dinţii scrâşnind de mânie ucigaşul de şerifi se ridică în picioare.

– O să-ţi leg acum mâinile în faţă, mârâi McQuade. Dar te avertizez. Dacă vei încerca vreo nebunie, te va costa scump. Scump şi dureros, iată ce-ţi pot promite.

El păşi în spatele lui Brady şi-i tăie legăturile mâinilor din spate. În momentul când îşi simţi mâinile libere, Strother Brady se întoarse pe picioare ca un titirez. Nu avea nimic de pierdut astfel încât jucă totul pe o carte. Piciorul lui Brady ţâşni înainte, dar McQuade se aştepta la asta. Iute ca fulgerul făcu un pas lateral, lovitura de picior îl rată, iar banditul în virtutea inerţiei pierzându-şi echilibrul se împletici şi-şi dădu toată stăruinţa să-şi revină.

McQuade îl lovi cu toată forţa la corp. Brady se încovoie de durere şi scoase un ţipăt după care se repezi cu ambele mâini după vânătorul de recompense. Acesta se apleacă şi cu şpiţul piciorului lovi puternic în genunchiul banditului. Iute ca fulgerul McQuade îşi trase revolverul. Se auzi un clichet metalic când ţeava armei se opri pe capul lui Brady.

– Gata acum Brady. Gândeşte-te că te pot livra şi mort. Dacă vreau să te duc viu peste graniţă este numai fiindcă nu-mi place mirosul de stârv.

Deodată, lovi din nou, iute ca gândul. Strother Brady se prăbuşi pe-o parte. Amorţeala în înghiţi ca un val repede.

Gândurile şi voinţa i se evaporară în neant. Două minute mai târziu erau din nou călare. Strother Brady călărea în faţă încovoiat pe cal. Îl durea capul şi-i vâjâiau urechile. La o lungime de cal în spate călărea vânătorul de capete, care ţinea arma cu vârful ţevii aţintit înainte, paralel cu coama

calului. McQuade era încordat şi atent. Întunericul se risipea tot mai mult. Soarele se ridică deasupra orizontului ca un disc roşu poleind cu razele sale de aur ţinutul. Ciripitul păsărelelor şi murmurul brizei de dimineaţă în frunzele tufişurilor îi însoţea doar, pe când vârtejuri subţiri de praf se ridicau în aerul dimineţii.

Era o regiune frumoasă, dar severă, dătătoare de fiori chiar care-i putea duce la distrugere şi alinare pe cei care nu-i înţeleseseră mesajul. În cele din urmă ziua câştigă definitiv, bătălia cu noaptea. Se făcu cald.

Se găseau în mijlocul unui drum presărat cu cactuşi pe o colină uşoară, prăfuită. Doar câteva stânci mai ofereau umbră, altfel de jur împrejur tufişuri ţepoase străjuiau stânci crestate de intemperii, peste tot. Prăpăstii sau defileuri, înguste străjuiau masivul stâncos.

Dintr-unul dintre aceste defileuri se văzu apărând un pâlc de călăreţi, care purtau costume închise la culoare şi pălării largi cât roata carului, numite *sombreros.* Era mai mult de o duzină. Brady trase de dârlogii calului său şi se uită în direcţia lui McQuade. Cu o voce apăsată scrâşnită chiar acesta strigă:

– *Rurales*, vânătorule de oameni. Dacă cădem în mâinile acestora viaţa noastră nu mai valorează nici măcar un cent ruginit.

Pâlcul acela de oameni stârnea un nor gros de fum în urma sa. McQuade îşi muşcă limba. În cele din urmă se pronunţă.

– O luăm înspre răsărit!

– Prea târziu, mârâi Brady. Cred că ne-au văzut.

Vânătorul de recompense îşi strânse buzele până ce acestea desenară o linie îngustă şi roşie pe faţa lui prăfuită. *Rurales,* îşi zoreau caii schimbându-şi direcţia şi călărind înspre ei. Această haită de oameni făcea o impresie cutremurătoare de putere amestecată cu cruzime. Cei doi americani au început deja să simtă fâlfâitul aripilor îngerului morţii.

Strother Brady, îşi pierdu cumpătul.

– O la dracu'! scrâşni el. Nu mi-ar plăcea deloc să crăp în acest ţinut blestemat. Dacă tu ţii neapărat să crăpi aici McQuade n-ai decât s-o faci, cât despre mine…

Banditul îşi înfipse pintenii în pântecul animalului. Speriat patrupedul făcu un salt înainte, necheză, dar o împunsătură puternică a banditului în coaste îl împiedică să se prăvale pe

spate. Apoi cu dârlogii şi strigăte ascuţite banditul îl mână în galop înainte.

Copitele scânteiară în aer şi se păreau că nu mai ating pământul. Dinspre *rurales* se auzi o împuşcătură, al cărui ecou se pierdu în văgăuni şi defileuri. Prin asta poliţia mexicană pe care o reprezentau aceşti *rurales* îi somau pe cei doi americani să se oprească şi să se prezinte în faţa lor. McQuade se decise.

Trase de dârlogi, calul se îndreptă înspre răsărit, nările animalului vibrară după care acesta o porni într-un galop nebun în noua direcţie. Muşchii vânjoşi ai animalului începură să lucreze cu ritmicitate…

Capitolul III

RĂPĂITUL DE COPITE SE AMPLIFICĂ. Pradă vălmăşagului gândurilor sale McQuade galopa înfigându-şi nemilos pintenii în burta calului său şi îndemnându-l cu strigăte sacadate. Peisajul câmpenesc se derula în jurul său cu repeziciune. Când vânătorul de recompense îndrăzni să arunce o scurtă uitătură peste umeri îi zări pe *rurales* cum o porniseră la rândul lor într-un galop bezmetic pe urmele sale şi-ale prizonierului său Strother Brady.

Îşi dedică prin urmare întreaga atenţie drumului din faţă pe care era nevoit să-l parcurgă. Până la colinele, podişul şi defileele care se profilau şi la răsărit mai avea de parcurs cel puţin 300 de yarzi. Pe nările calului în galop apăruse o spumă albă, care începu să se învălătucească în zbor către picioarele patrupedului. Când privise în urmă McQuade constatase că *sombrero*-urile late de pe capul miliţiilor *rurales,* se dăduseră pe spate în virtutea goanei respectiv vitezei dezvoltate de către aceştia.

Fularele multicolore le fluturau în vânt, şi caii acestora fură împinşi de lovituri şi chiote până la extrem şi de-aceea începuseră să horcăie şi să necheze. Grupul de stânci neregulate se apropia cu repeziciune. Strother Brady galopa

doar la vreo 30 de paşi mai în faţă. Acum asta se transformase într-o goană pe viaţă şi pe moarte care-şi desfăcuse deja aripile pentru a-i înşfăca pe cei doi. Calul îl purtă pe bandit printre formele bizare roşiatice şi galbene ca nisipul ale stâncilor ivite în cale.

Doar praful stârnit în urma-i indica direcţia în care dispăruse. Înainte ca şi el, McQuade să-i urmeze exemplul, mai riscă o scurtă uitătură în spate. Distanţa între ei şi urmăritori se păstrase la fel. Vânătorul de recompense dispăru apoi şi el în defileul în care pătrunsese banditul. Loviturile de copite se auzeau acum ca nişte lovituri de baros peste solul calcaros.

Banditul dispăruse din vedere, dar ăsta era deocamdată un amănunt secundar.

Mai important devenise acum încercarea de a-şi salva propria piele. O vreme se pierdu printre stâncile răzleţe înaintând în zigzag, până ce dădu de despicătură masivă în stâncă. Acolo îşi îndreptă bidiviul. O cărare naturală ducea printre stânci. Pietriş şi grohotiş se găsea pretutindeni. McQuade făcu o întoarcere pentru a ajunge în vecinătatea unei stânci care-i putea asigura posibilităţi mari de mascare. În caz de necesitate putea să organizeze aici o apărare împotriva acestor poliţişti călare care nu erau în nici un fel mai viteji decât prada pe care o urmăreau de obicei, acei *bravados,* în căutarea cărora erau mereu. Ca şi o salvă de tunete întârziate răsună cavalcada zecilor de copite de cal, în momentul când *rurales* intră în defileu.

Era un salut-avertisment care putea să-ţi îngheţe sângele în vine. Dacă ar fi bănuit cât de aproape se ascunsese el, şansele sale ar fi semănat acelui unui bulgăre de zăpadă aruncat în focul gheenei. Răpăitul copitelor îi răsună o vreme cu tărie în urechi după care începu să scadă în intensitate, până ce se estompă din nou. Liniştea se reîntoarse în cele din urmă suverană.

McQuade trase aerul în piept, după care ieşi afară ca din foalele încinse ale unui fierar. Vânătorul de recompense se avântă din nou în şea apoi urmă cărarea presărată din plin cu grohotiş, care urca din ce în ce, astfel încât picioarele bidiviului trebuiau să se înfigă ca nişte coloane vii din carne şi oase pentru a nu aluneca îndărăt.

Calul stârnea pe alocuri avalanşe de grohotiş care se prăbuşeau în adânc. Deja venise momentul să descalece şi săşi ia calul de căpăstru. În plus începuse să-l chinuie şi arşiţa. În această despicătură stâncoasă însuşi aerul părea pe punctul de a fierbe. Praful stârnit i se depuseseră deopotrivă calului şi călăreţului, pe piele şi pe faţă. Se insinuase în haine provocându-i mâncărimi, şi îi inflamase ochii.

Urcuşul devenise o tortură dar McQuade se încordă din toate puterile pentru a nu ceda şi a-şi urma drumul. Gâfâind ajunse în sfârşit la capătul cărării. Plămânii animalului se ridicau şi se coborau sacadat ca nişte foale încinse, nările acestuia vibrau.

Înaintea ochilor călăreţului se întindea un platou destul de similar câmpiei din care tocmai se ivise, momentul când apăruseră miliţiile *rurales* stânci, plante uscate de *ocotillos* şi *comas*, praf, nisip grohotiş, şi căldură... Satan însuşi părea să fi fost creatorul unui asemenea ţinut.

Aici nu puteau vieţui decât şerpi cu clopoţei, şopârle şi scorpioni. Oameni în nici un caz. Peisajul era mărginit în nord şi răsărit de pereţi înalţi de stâncă iar spre vest se întindeau fără capăt topite de ceaţa depărtării barierele stâncoase ale Sierrei de Sonoita.

Departe, în faţa sa McQuade zări un călăreţ. Nu putea fi altul decât Strother Brady, care se îndrepta înspre nord. Hotărându-se pe loc, McQuade dădu pinteni calului, şi copitele îşi începură din nou răpăitul lor sacadat. Calul său mai avea suficientă energie ca să-şi poarte ca vântul stăpânul peste platou. Banditul îşi croia drumul prin labirintul de stânci din faţă dar vânătorul de recompense nu-l pierdea din ochi. Privirea sa atentă se fixa pe fiecare colţ de stâncă sau despărţiturile ori despicăturile aferente.

Un uşor spasm provocat de încordare îl simţea începând de la şira spinării.

Instinctul îl avertiza cu privire la pericolul iminent, instinctul acela care nu-l trădase niciodată.

Tocmai călărea într-un tempo susţinut pe lângă un grup de stânci care alcătuiau o formaţia bizară asemeni unei terase. Tufişurile dese şi rămăşiţele prăbuşite de intemperii ale unor stânci puteau oferi suficientă protecţie şi mascare unui om ce dorea neapărat să se ascundă.

Şi deodată din dreptul unei stânci de mărimea unui stat de om, zvâcni în sus, ca tras de un resort silueta lui Strother Brady.

Avea încă mâinile legate dar în ochi îi lucea ura nemăsurată şi dorinţa de distrugere.

Căzu asupra călăreţului fără să facă cel mai mic zgomot care de îndată ce sesiză, pericolul îşi opri calul încercând să-şi ducă arma în poziţie de tragere. Ciocnirea aceasta neaşteptată îl răsturnă pe McQuade de pe cal.

Carabina îi alunecă din mâini iar o durere ascuţită şi pătrunzătoare i se răspândi imediat începând de la umărul stâng până la ţeastă. Un ţipăt înăbuşit îi izbucni de pe buze, se rostogoli pe burtă iar asupra sa căzu umbra lungă a banditului.

Strother Brady apucase cu mâinile încă aşa legate un pietroi şi-l ridicase deasupra capului pentru a-i zdrobi cu acesta căpăţâna adversarului său. Ura şi disperarea i se oglindeau deopotrivă în priviri. McQuade reuşi să se rostogolească într-o parte, astfel încât piatra căzu cu trosnet alături de capul său pe pământ. Un şuier asemănător unei cobre veninoase veni de pe buzele lui Strother Brady.

Mâinile sale se întinseră ca doi şerpi împreunaţi înainte pentru a-i cuprinde gâtul şi a-l sugruma. Lui McQuade îi reuşi să-şi tragă piciorul drept între el şi bandit după care mâna stângă i se înfipse în părul acestuia.

Smuci puternic dându-i capul pe spate după care cu o lovitură de genunchi reuşi să se despartă de adversar. Strother Brady ţipă ca muşcat de-o tarantulă. McQuade se ridică în genunchi după care îi trimise ucigaşului de şerifi o lovitură venită din lateral direct în bărbie. Abia apoi se ridică în picioare, desprinzându-şi mâna din părul lui Brady.

Vânătorul de recompense vru să-şi înşface revolverul pentru a-şi aduce la raţiune adversarul numai că acesta prin forţa impactului când Brady sărise asupra lui îi alunecase din apărătoare. Privirea lui McQuade alunecă înspre pământ căutând să-l localizeze.

Strother Brady începuse să se târască.

El descoperise primul arma de calibrul 45. Cu ochii aţintiţi mereu înspre armă continuă să se târască în patru labe. McQuade se puse în mişcare, şi în momentul când una dintre

palmele întinse ale banditului erau pe punctul de-a apuca patul revolverului cizma prăfuită a lui McQuade se interpuse deasupra.

– Asta a fost totul Brady. Un bărbat adevărat trebuie să se resemneze şi să accepte în momentul când a pierdut.

– Câine blestemat de vânătoare, îi scăpă de pe buze lui Brady, vorbele astea deznădăjduite, urlate, aproape.

Îi arătă adversarului său colţii aşa cum face un animal de pradă încolţit.

– Parcă ai făcut legământ cu diavolul.

– Poţi să-l întrebi în momentul când îl vei întâlni cu o cravată de cânepă în jurul gâtului, Brady, veni răspunsul aspru şi nemilos al adversarului său.

Pentru astfel de oameni nu simţea nimic, chiar nu avea nici un sentiment de milă. În ochii lui McQuade oameni ca acesta făceau numai umbră degeaba pământului.

După vorbele astea îşi vârî revolverul marca Colt la cingătoare se deplasă înspre carabină, pe care o ridică de jos. Abia apoi comandă pe un ton imperativ.

– Sus banditule! N-avem nici un timp de pierdut.

Capitolul IV

SEARĂ AJUNSERĂ într-o mică localitate. Pereţii caselor erau vopsiţi în alb, iar acoperişurile se înclinau cu mult peste faţadă. În schimb ferestrele erau mici dar pe pervazuri se zăreau ghivece cu geranii înflorite. Între case se găseau plasate adăposturi pentru oi, aşa-zisele staule cu acoperişurile înclinate şi strâmbe. Toate aceste case înconjurau un soi de piaţă mare, *plaza,* cu sol nisipos în mijlocul căreia trona o fântână cu marginile zidite. Soarele asfinţitului proiecta umbre roşietice peste întreg peisajul, care apropiindu-se seara creşteau repede.

Nu se vedea ţipenie de om nicăieri dar cu toate astea în faţa unei clădiri cu acoperişul plat de grilaj erau legaţi trei cai, care nu făceau altceva decât să alunge muştele cu coada şi să fornăie din nas ocazional. O privire aruncată peste placarda de la intrare arăta că te aflai în faţa unei *pulqueria* (bodega).

McQuade şi prizonierul său se deplasară călare până în mijlocul pieţii unde descălecară chiar lângă fântână de un stânjen plasat de-a curmezişul atârna legată de o funie o găleată din piele. McQuade o lăsă să cadă în adâncime dar când o scoase produse un scârţâit destul de neplăcut. Mai întâi McQuade le permise cailor să bea, în timp ce Strother Brady sta rezemat de marginea fântânii şi fuma. Cu genele pe jumătate aplecate îşi urmărea tovarăşul de călătorie. Pe faţa banditului se depusese un strat subţire de sudoare şi

murdărie.
Buzele îi erau crăpate dar genele înroşite. După ce caii îşi potoliră setea McQuade scoase o a doua găleată cu apă până la buza fântânii.
– Acum e rândul tău să bei şi să-ţi speli faţa, i se adresă el lui Brady.
Ucigaşul de şerifi se desprinse de marginea fântânii aruncându-şi chiştocul rămas de la ţigară. Odată ajuns în dreptul găleţii se lăsă în genunchi apoi cu palmele făcute căuş luă apa şi o sorbi cu înghiţituri mari şi precipitate. La sfârşit îşi îndepărtă şi stratul de murdărie de pe faţă din *pulqueria* (bodegă) ieşiră doi oameni, înarmaţi cu revolvere, dar acestea fuseseră înfipte în apărătoarele de la cingătoare.
Unul dintre indivizi purta o legătură de patroane de-a curmezişul pieptului. Purtau barbă iar părul lung şi negru le ieşea în şuviţe negre după impunătoarele *sombreros*.
Zornăind din pinteni se apropiară privindu-i cu ochi scrutători pe cei doi *gringos* (americani). McQuade se mărgini să-i aştepte cu o faţă împietrită.
Cei doi indivizi nu-i făceau deloc o impresie bună. Era ceva de animal periculos de pradă care se degaja în întreaga lor atitudine. Miroseau în plus şi a praf de puşcă.
De asemenea Strother Brady îşi îndreptă atenţia cu sentimente amestecate asupra celor doi. Deocamdată se mulţumea să-şi muşte vârful limbii. La doi paşi depărtare de McQuade şi de Strother Brady se opriră. Unul dintre ei îşi propti mâinile în şolduri şi lăsându-şi puţin capul pe spate îi întrebă:
– Cine sunteţi voi? De ce este acest senor legat? arătă el cu bărbia împinsă înspre Strother Brady.
– Ce căutaţi aici? veni cea de-a treia întrebare.
Engleza sa era marcată de un accent străin puternic iar chipul său ca întreaga atitudine era sfidătoare. Părea să fie foarte convins de superioritatea şi forţa lui. McQuade se uită pe lângă cei doi înspre *pulqueria* şi-l văzu pe cel de-al treilea individ pândind în dreptul unei ferestruici.
În sfârşit privirea sa se opri pe faţa vorbitorului.
– Cine eşti tu *hombre* şi cu ce drept ne întrebi de identitate sau de ţelul nostru?
Fruntea unuia dintre mexicani se încreţi în urma unui

proces de gândire în ochii săi negri pâlpâiră luminiţe de rău prevestitoare:

– Pari să ai o gură bogată *muchacho* (băiete).

– Asta este numai părerea ta prietene, îi replică McQuade fără a arăta nici cel mai mic semn de teamă.

Vorbind îşi sprijinise degetele pe cingătoare de care-i atârna revolverul. Dinspre el emana ceva ce-i puseseră în gardă pe cei doi mexicani. Ceva ce aducea a pericol, nelămurit. Această atitudine îi irita. McQuade vorbi mai departe.

– Părerea unui om este dreptul lui.

Strother Brady nu se simţea deloc confortabil în pielea sa. Neliniştit nu contenea să-şi umezească buzele cu limba. Privirea sa se schimba constant între McQuade şi cei doi mexicani.

– Adică voinţa unui om este proprietatea lui, asta vrei să spui, îl corijă rânjind mexicanul.

Albeaţa dinţilor făcea un contrast puternic cu pielea sa puternic bronzată. McQuade continuă:

– Mi-e totuna cum o iei. Ştii prea bine ce vreau să spun. Închiriază *pulqueria* asta camere?

Fără a-i răspunde direct la întrebare, mexicanul continuă la rândul său:

– Sunteţi în drum spre graniţă, nu-i aşa? Vrei să-l duci pe acest senor încătuşat în State. Ce-a comis omul? Eşti un om al legii venit de dincolo?

McQuade oftă resemnat.

– El este un criminal. O să-l duc peste graniţă. Ţelul meu este Nogales. Acolo îl voi preda şerifului.

– Voi aţi intrat ilegal în ţara noastră, constată mexicanul. Dacă vă prind miliţiile *rurales* vă vor tăia gâtul.

– Nu mai sunt decât câteva mile până la graniţă, replică McQuade. Ne vom strădui să-i evităm pe *rurales.* Ţi-am pus o întrebare, amigo. Vrei să-mi răspunzi sau nu?

– Da, da, hangiul închiriază camere. Dar nu vei mai avea nici un ban pentru a închiria camere. Îmi pare rău *gringo,* dar tu şi prizonierul tău va trebui să-mi plătiţi taxă de trecere. Aşa stau lucrurile.

– Cine doreşte să-mi ia mie taxă de trecere? întrebă McQuade liniştit, poate prea liniştit.

De pe faţa lui nu se putea descifra nimic din ceea ce gândea

privirea sa afişa o linişte mormântală.

– Numele său este Paco Montoya. Mai este cunoscut şi sub numele de *El General* (Generalul).

– Astăzi generalul va pleca cu mâinile goale, îl lămuri McQuade, pe un ton final şi cuprinzător.

– N-ar fi deloc înţelept să refuzi să plăteşti, îl ameninţă mexicanul.

Ridică încet mâna dreaptă şi şi-o depuse pe patul revolverului.

– Când este vorba de bani generalul nu cunoaşte deloc gluma. Prin urmare scoate dolarii la interval, amigo! Fireşte că vă vom lua caii şi armele. Cred că hotărârea ta de-a trece graniţa este un pic cam prematură, şi stă sub o stea nefavorabilă. Dar omul nu are mereu noroc în viaţă.

– Generalul poate că nu ştie ce este gluma, dar tu *hombre* nu eşti decât un clovn care vorbeşte prostii. Numai că tu n-o să-mi iei banii, nici armele sau caii.

– Atunci te vom îngropa, americanule. Ce preferi? Mai gândeşte-te. Banii, caii, şi caii sau...

– Sigur *hombre,* o să mă gândesc la asta! i-o tăie McQuade brutal mexicanului. Şi la sfârşitul gândirii vor apărea trei sicrie, *hombre*. Printre ele al tău.

O mânie bruscă, devastatoare schimbă faţa mexicanului. În ochii săi se citea dorinţa de-a ucide.

– Du-te dracului, bastardule!

Coltul său ieşi cu iuţeala fulgerului din cingătoare. McQuade însă era pregătit pentru asta, de-aceea nu dură nici o zecime de secundă între gând şi acţiune. Manevra sa era curată, existând o perfectă sincronizare între mână, braţ şi umăr. Îşi ridică revolverul în sus, iar arma cu cele şase gloanţe îi apăru în pumn. Fum, foc, şi plumbi ieşiră pe ţeava armei. Mexicanul suferi un şoc neaşteptat, pupilele ochilor săi se măriră după care se prăbuşi la pământ, zornăind din pintenii cizmelor. Dar secvenţa asta n-o mai prinse McQuade. Greul revolver Colt din mâna sa, mai scuipă încă odată foc. Celălalt mexican care era şi el pe punctul de-a trage şi îşi scosese arma pe jumătate fu măturat pe jumătate prăbuşindu-se rănit mortal în praful colbului.

Ecoul detunăturilor se repercutară între case şi colibe, în timp ce praful de puşcă îi invadă faţa vânătorului de

recompense.

Acesta se uită înspre *pulqueria*, unde ştia că pândeşte cel de-al treilea om. Acesta însă dispăruse de la fereastră. McQuade îşi roti revolverul în jurul degetului arătător, şi-l înfipse apoi la cingătoare iar din doi paşi fu în spinarea bidiviului său. Îşi scoase carabina Henry din apărătoare în momentul în care Strother Brady scrâşni:

– Într-acolo McQuade! Între...

Vânătorul de recompense se aruncă cu capul înainte, aterizând în colb. O armă trosni în piaţă gloanţele ciocnindu-se de marginea fântânii cu un ricoşeu tânguitor. Ochii încercaţi ai lui McQuade îşi localizaseră însă ţinta. Trăgătorul stătea cu picioarele răşchirate între bodegă şi o casă de locuit. Avea arma la umăr fiind pe punctul de-a trage din nou, când glontele lui McQuade îi mătură praful de la picioare, aruncându-l la pământ.

După asta se reinstală liniştea dar numai după ce ecourile împuşcăturilor se estompară în depărtare. Peste case, grajduri, locuinţe şi staule. Întregul loc părea cuprins în mrejele răului.

În momentul când McQuade se ridică de pe jos acţionă şi banditul prizonier făcu un salt ca de ştiucă agăţându-se de coama calului său şi scoase un ţipăt venit ca din gâtlejul unei pume. Animalul o zbughi cuprins de panică, cu Strother Brady călare. Acesta păru să plutească în primul moment prin aer după care îşi înşfăcă ambele mâini în coama patrupedului său pentru a nu-şi pierde echilibrul.

Lui McQuade îi scăpă o înjurătură, se azvârli în şea şi-şi înfipse pintenii în burta calului, cât despre bandit ca şi cum ar fi fost mânat din urmă de diavolul însuşi, acesta era pe punctul de-a părăsi satul. Copitele calului său săpau fântâni arteziene în praful şoselei din care se ridicau gheizere de praf. Ropotul copitelor care coborau aproape în zbor panta păru să înăbuşe orice alt zgomot.

Capitolul V

AVANSUL PE CARE-L luase banditul nu era mai mare decât 100 de yarzi. McQuade se azvârlise în şea şi cu capul aplecat înspre coama bidiviului său o pornise aproape instantaneu pe urmele sale. Aşa cum se poziţionase acum îi dăduse frâu liber complet calului său care o zbughise ca o săgeată. Drumul ducea peste ridicături de teren, văi şi coline presărate cu arbuşti şi tufişuri ceea ce reclama întreaga concentrare a călăreţului pentru a evita toate acest obstacole.

Soarele scăpătase între timp pe jumătate la orizont. Vâlceaua pe care era localizată comunitatea aceasta mexicană era înconjurată de dealuri stâncoase, iar ţinutul dimprejur oferea mii de locuri de adăpost şi mascare unui om sau fiară să se târască şi să-şi lângă rănile.

Lui McQuade îi era clar că-i va scăpa prizonierul dacă va reuşi să ajungă dincolo de dealurile care se profilau la orizont. Va încerca să se elibereze de legături după aceea va dispărea ca vântul după graniţă. Dar distanţa dintre el şi bandit în ciuda vitezei calului său nu se micşoră deloc. Era de parcă bidiviul de sub Strother Brady i-ar fi insuflat acesta ceva din disperarea sa. Deodată McQuade deveni conştient de faptul că nu va fi capabil să-l ajungă pe bandit înainte ca acesta să dispară după dealuri. Hotărârea o luă instantaneu. Îşi opri calul îşi scoase carabina Henry din apărătoare şi duse arma la

ochi. După ce fixă cătarea apăsă pe trăgaci.

Odată cu detunătura, glontele stârni o arteziană de nisip şi pietriş printre copitele din spatele calului. McQuade ţinti din nou, după ce aruncă patroanele folosite. Nu voia să ucidă calul lui Brady decât în extremă necesitate dacă nu reușea să-l facă altfel, în alt mod, să se oprească.

A doua împuşcătură trosni. De data asta calul banditului se prăbuşi în mod neaşteptat pe-o rână.

Acesta trase de dârlogi şi zăbale ca apucat de amoc dar nu reuşi decât să-i imprime panica sa şi calului. Glontele vânătorului de capete îi atinse razant pielea piciorului provocându-i o rană superficială dar cu toate astea sângerândă şi dureroasă.

Calul frânase abrupt, şi acum aruncase în aer copitele din spate nechezând înnebunit de panică şi durere. Strother Brady îşi pierduse echilibrul şi alunecase din şea.

Impactul cu solul fusese puternic, praful stârnit se ridicase în aer, iar aerul pe care-l inspirase îi ieşi acum dureros din plămâni. Alături copitele bidiviului său mai loveau cu putere pământul până ce acesta se cabră dintr-odată şi reuşi cu coada în vânt să se ridice iarăşi în picioare ţâşnind de-acolo.

McQuade îşi coborâse acum arma şi constată cu satisfacţie noua stare de lucruri.

Cu o lovitură în coapse îşi mână propriul său patruped înainte. Ajunse în trap lângă banditul care nu apucase să se ridice de jos şi tuşea contorsionat de durere. Ochii îi erau inundaţi de lacrimi şi ca un înecat căsca gura pentru a trage cât mai mult aer în plămâni. Fără nici un sentiment de milă îl pironi cu privirea după ce-şi opri propriul cal.

– Din nou ai avut ghinion, Brady. Nu vrei să renunţi în sfârşit la a mai încerca să scapi cu fuga?

– Mă… mă fiu de căţea…

Din nou banditul fiu apucat de un acces devastator de tuse. McQuade îşi vârî carabina în apărătoare şi sări din şea.

– Calul ţi-a fugit, Brady, şi eu nu am vreme să mai alerg după el. Aşa că va trebui să alergi. Te va consola însă gândul că până la Nogales nu sunt mai mult de 10 mile.

Strother Brady scrâşni din dinţi. Pieptul său se ridica şi se cobora odată cu respiraţia chinuitoare. Praful amestecat cu transpiraţie care i se depusese pe faţă îl făcea aproape de

nerecunoscut.
— Nu vom putea înainta prea repede, îi ieşi cu greu din gâtlej. Şi acest avanpost al generalului, nu o să privească cu mâinile încrucişate cum i-ai trimis tu pe cei trei *companeros* plocon lui Satan. Nu uita apoi de *rurales* care patronează la graniţă. Toţi ăştia o să-ţi aprindă un foc straşnic la fund McQuade. Singura mea consolare va fi că o să crăpi alături de mine.
— Încă nu suntem morţi, murmură McQuade. Şi atâta timp cât mai respirăm mai păstrăm o şansă.
Brady se trudi să se ridice pe picioare şi izbucni într-un râs sarcastic:
— Suntem nişte oameni morţi McQuade; vulturii şi lupii ne vor mânca carnea iar oasele noastre vor albi pustiul. Mi-ai luat urma care te va duce în iad.
Din nou izbucni într-un râs isteric, ceea ce arăta că omul era în pragul nebuniei, marcat de frică şi disperare. McQuade îşi luă lassoul din coburii şeii, îi legă capătul de legăturile de la încheieturile mâinilor lui Brady, ţinând celălalt capăt în mână după care se aburcă din nou în şea. Legă capătul slobod de pintenul de lemn al şeii şi puse mâna pe dârlogi. Apoi îşi îmboldi calul blestemând din toţi bojocii. Banditul se puse în mişcare.
Dinspre est întunericul începu să coboare înspre dealuri. Totul în jur părea uscat şi pârjolit asemenea unui cataclism. Se găseau între două pante abrupte călărind printr-un defileu saturat cu nisip şi grohotiş care se scurgea de pe înălţimi. Întunericul începu să se impună iar pe boltă apărură primele stele. Banditul mergea din ce în ce mai împleticit.
Pe acest teren mişcător nici măcar cizmele solide de călărie nu mai puteau face faţă. Picioarele începuseră să-i ardă devenind grele ca plumbul. Bronhiile ucigaşului de şerifi se închideau şi deschideau cu intermitenţe ca la peştii azvârliţi pe uscat. Când întunericul îi cuprinse cu totul, McQuade se opri. Se găseau deja pe un platou stâncos la o înălţime de vreo 100 de metri.
O adiere răcoroasă de vânt începu să devină perceptibilă. Întunericul care domnea jos în prăpastie devenise adânc şi impenetrabil, astfel încât ochiul nu mai putea distinge nimic din ceea ce se petrecea jos.

– O să rămânem aici peste noapte hotărî McQuade şi merse de dezlegă capătul dinspre el al lassoului de pintenul şeii şi-l legă de trunchiul unui arbust solid.

– Întinde-te la pământ, îi ceru el lui Brady.

Acesta nu mai protestă sfârşit şi la capătul puterilor cum se afla şi se execută numaidecât. McQuade îi legă picioarele.

Turnă apă în pâlnia pălăriei şi îşi adăpă mai întâi calul. Slăbi şeaua pe care o depuse jos şi îşi legă de asemenea calul de unul dintre arbuşti. Se aşeză pe jos rezemându-se cu spatele de peretele de stâncă îşi trase picioarele înfundându-şi călcâiele în nisip.

Arma şi-o puse la îndemână, foarte aproape de el.

– Nu e cazul să-ţi faci cumva iluzii! îl luă în răspăr Strother Brady pe un ton plin de ură. Sigur s-au luat după urmele noastre ca nişte copoi sângeroşi. Aceste lepădături de câmpie ne vor masacra. Vom crăpa amândoi aici. Mă întreb…

Dar McQuade sătul de lamentările inutile şi plictisitoare de-acum ale lui Brady i-o tăie scurt:

– Întreabă-l mai bine pe dracu banditule, atunci când te vei legăna la un capăt de funie.

– Eşti un coiot de preerie mizerabil, pe care…

Dar vânătorul de recompense nu-l lăsă pe prizonierul său să termine.

– Nu mai profera injurii Brady. Dacă nu încetezi îţi tai barba şi ţi-o vâr în gură pe post de căluş. Şi să nu crezi că glumesc, sau arunc cu cuvintele.

Un zgomot nedesluşit asemănător unui mârâit de fiară se auzi din gâtlejul lui Brady.

Ura de moarte mistuitoare amestecată cu pasiunea şi dorul de libertate îi înăbuşi cuvintele prin care voia să se exprime, nerostite, în gât.

Capitolul VI

MCQUADE ÎŞI APLECASE capul înspre piept. Oboseala păru să-l învingă, dar în ultima clipă printr-o tresărire de luciditate îşi revenea de fiecare dată. O dată sau de două ori tresărise ridicându-se în capul oaselor întrucât crezuse că auzise vreun zgomot. Strother Brady dormea, după cum îl trăda respiraţia sa greoaie dar regulată.

Din când în când îl apuca sforăitul. De asemenea şi caii adormiseră la rândul lor. Doar şopotul uşor al brizei nopţii mai hăulea încetişor pe la vârful culmilor stâncoase. Deasupra defileului apăru suverană luna, regina nopţii, care-şi părea să-şi râdă de necazurile oamenilor. Se făcuse răcoare şi vânătorului de recompense i se făcuse frig.

Miezul nopţii trecuse de mult, iar cerul începuse abia sesizabil să se lumineze în răsărit. Era ora la care animalele de pradă ale nopţii se dădeau în fine odihnei. Stelele începuseră să pălească. Deodată calul lui McQuade se ridică de jos. Animalul începu să-şi mişte urechile şi fornăi prin nările umflate. McQuade reuşi să descifreze mesajul cabalinei, care sigur, mirosise ceva. McQuade puse mâna pe armă şi se ridică încet de jos. Aplecat înainte pândi şi ascultă. În el toate simţurile sunau alarma. Şi atunci auzi lătratul unui câine din depărtare, zgomot purtat pe aripile vântului care suna ca o premoniţie. A dezastrului şi distrugerii.

Din trei paşi fu lângă trupul întins pe jos al lui Brady, şi-l

înghionti cu vârful cizmei în coastă.

Banditul ridică numai capul iar McQuade îi suflă:

— Vin cu câinii. Sus cu tine. Trebuie să dispărem.

Strother Brady reuşi să ajungă în poziţie şezândă.

— Cerul să ne ajute, îi scăpă lui.

Răsuflă din toţi rărunchii şi mugi:

— Avem acum nevoie de îngerul nostru păzitor. Altfel...

— Îngerul păzitor este la fel de bun pe cât este omul pe care-l păzește, murmură McQuade, şi-şi potrivi cureaua şeii.

Dădu apoi drumul calului, îi dezlegă picioarele banditului legat cu lassoul după care i se adresă.

— Urcă sus, Brady. O să te ajut s-ajungi sus. Şi gândeşte-te că nici pielea ta nu mai valorează nimic dacă nu te grăbeşti.

Strother Brady se aburcă în şea, după care se urcă şi vânătorul de recompense. Calul îi mână înspre nord. Prăpastia de la picioarele lor arăta ca un mormânt bolovănos, cu stânci de formă bizară. Se instalase tăcerea, iar câmpia se deschise în faţa lor. Dar McQuade nu îndrăzni să călărească pe terenul deschis din faţa lui. O luă înspre dreapta şi călări pe la poalele dealului, care mărginea câmpia pe la răsărit. Începu să se lumineze şi primele raze de soare poleiră coamele munţilor.

Când McQuade se întoarse pe jumătate văzu un pâlc de călăreţi care ieşea din defileu.

Doi câini cu picioare lungi alergau în faţa acestuia. Crupele cailor se mişcau în ritmul foarte precis al trapului şi mai apoi al galopului pe care şi-l impuseseră, stârnind o aură de praf, dorinţă de distrugere şi damnare deopotrivă. McQuade îşi mână calul înainte, ocolind dealul. La un moment dat vizualiză o pantă pe care începu s-o urce. Când fu pe la jumătate îl prinse pe Brady trăgându-l de pe cal cu o smucitură puternică.

— Târăşte-te în tufişuri îi strigă el, şi-şi îmboldi calul mai departe.

Înainte de-a atinge vârful dealului descălecă, îşi legă bidiviul de trunchiul unui arbust puternic şi cu carabina sub umăr o porni în sus. Câmpia zăcea undeva jos, aşternându-se privirilor sale. Se lipi cu putere de un perete mai plat de stâncă care-i oferea protecţie. Nu dură mult până ce auzi un răpăit de copite, după care ceata de călăreţi se oferi privirilor sale. Erau şase călăreţi. Câinii alergau în faţa lor cu boturile

aplecate înspre sol. McQuade îşi propti carabina în umăr după ce în prealabil o încărcase cu câteva patroane, şi ochii cu grijă, ţinându-şi respiraţia. După asta apăsă pe trăgaci. Unul dintre câini scheună jalnic, apoi se rostogoli pe-o parte rămânând nemişcat.

Călăreţii traseră de dârlogii cailor lor, patrupedele se cabrară lăsând urme adânci în terenul nisipos. Se auzi nechezatul animalelor.

Din nou porni glontele din arma lui McQuade care răpuse şi cel de-al doilea câine.

Bandiţii mexicani săriră din şea, se auziră comenzi precipitate, şi ţăcănitul armelor care se încărcau. După asta indivizii se repeziră şi ei să se mascheze cât de bine şi de mult le putea oferi terenul. McQuade cu faţa calmă şi rece marcată de o concentrare extremă le urmărea fiecare mişcare. Acum caii despărţiţi ai mexicanilor rămăseseră şi risipiţi la poalele dealului. Niturile cuielor de la şei sau de la căpestre străluceau ca argintul în bătaia razelor de soare.

McQuade simţea fizic adierea curentul de brutalitate şi determinare neîmpăcată care vena dinspre indivizii grupaţi jos în vâlcea. Mai ştia că îşi privea moartea în faţă. O bucată de vreme nu se întâmplă nimic. Mexicanii căutau să se familiarizeze mai întâi cu situaţia.

Pândeau căutându-şi o ţintă. Deodată răsună o voce sonoră după care totul se însufleţi. Atacatorii ieşiră din ascunzişurile lor iar armele lor începuseră să trosnească.

Aplecaţi de spate bandiţii o apucară în sus şi trebuia să ai nervi de oţel ca să poţi rezista unei astfel de privelişti. Oamenii fuseseră mânaţi de dorinţa de-a ucide. McQuade începu să tragă. Un bandit se cabră întocmai unui animal, căzu în genunchi şi căzu cu faţa în jos un al doilea lăsă să-i cadă revolverul, apoi ţinându-se cu ambele mâini de şold dispăru în spatele unei stânci unde căută protecţie.

Ceilalţi *bravados* îşi căutară din nou acoperire. Plumbi fierbinţi hăuleau deasupra văii. Era o adevărată ploaie de gloanţe pe care le trimiseră bandiţii asupra vânătorului de recompense. Ricoşeurile proiectilelor se auzeau de pretutindeni, în timp ce pulberea prafului de puşcă se ridica în înălţimi. În câmpie departe se auzeau ecourile detunăturilor ca nişte tunete şi trăsnete îndepărtate. Când

bandiţii îşi dădură treptat seama că nu făceau decât să-şi irosească degeaba muniţia, au încetat focul; unul din aceştia începu să strige.

– *Por Dios,* acest gringo l-a împuşcat pe Manuelito. Pentru asta o să-l jupoi de viu.

– Mie mi-a trimis un glonte în picior, strigă un altul cu o voce alterată de durere. Sângerez ca un porc. Dacă-mi cade în mână acest bastard…

– Pe sfânta fecioară din Guadelupe, o să-l prindem! veni răspunsul hârâit din gâtlejul altcuiva.

– Gândiţi-vă *muchachos,* că El General vrea să i-l ducem viu, îi avertiză un altul.

Acum raportul era patru la unu, sau chiar cinci la unu. Rănitul putea fi considerat iarăşi ca un posibil adversar poate cel mai înverşunat şi mai periculos dintre toţi.

Gândurile lui McQuade erau învălmăşite. Căuta cu febrilitate o cale de scăpare. Se putea apăra doar dintr-o singură direcţie. Dacă izbuteau să-l apuce în cleşte era pierdut. Până la urmă se decise. Trăsăturile i se înăspriră.

– Va trebui s-o faci, McQuade, murmură el, şi-şi ridică arma la nivelul umărului.

Împuşcătura trosni. Unul dintre cai căzu ca lovit de trăsnet. Trase din nou şi un al doilea cal îi urmă exemplul.

– Bastardul ne împuşcă animalele! Pentru asta…

Ultimele sale vorbe fură înăbuşite de detunătura armei lui McQuade. Vânătorul de recompense începu să se urască pe sine pentru ceea ce era pe cale să comită. Simţea un gust amar în gură, când al doilea cal căzu mort la pământ. Era însuşi instinctul de conservare care-l silea să procedeze în consecinţă.

Mexicanii se porniră încă odată să urle după care începură să tragă cu toţii în completă neorânduială, mânaţi numai de o furie oarbă şi o ură fără graniță. Din nou se auziră ricoşeurile gloanţelor de stânci, în timp ce bucăţi mai mici de piatră zburau în toate părţile. Când se reinstală din nou o pauză, McQuade răpuse cel de-al treilea cal.

Ceilalţi o luară la fugă cuprinşi de panică. Cuprinşi de furie aceşti *bravados* mexicani renunţară să mai ţină cont de siguranţa lor. Alergau acum în zigzag înspre culmea dealului. Erau ca drogaţi.

Îşi reveniră numai în clipa când unul dintre *companeros*, îşi ridică brusc braţele în sus şi se prăbuşi cu faţa la pământ. Alergară cu toţii la adăpost, căutând acoperire în dosul stâncilor, în timp ce camaradul lor lovit se rostogoli pe panta piezişă şi rămase undeva jos, cu braţele desfăcute. Tropotul de copite a patrupedelor care se îndepărtau se auzi din ce în ce mai slab, până ce se pierdu ca un ecou slab, în depărtare.

– Te vom frige deasupra unui foc mic mic, încetul cu încetul, câine de *gringo*! urlă unul dintre *bravados* cu vocea distorsionată de ură.

– Vei blestema ziua în care te-a născut mâta, zbieră un altul.

McQuade se retrase, alergă înspre calul său, se aruncă în şea şi coborî panta pe cealaltă parte. Strother Brady apăru din dosul unui tufiş atenţionându-l:

– Nu uita de mine McQuade, strigă el, pe când spaima i se putea citi cu claritate pe figură.

McQuade călări înspre acesta, aruncă un capăt al dârlogilor şi lăsă să i se audă vocea.

– Urcă în faţa mea pe cal. Grăbeşte-te!

– I-ai lichidat pe indivizii ăia? întrebă el, în timp ce McQuade dădu pinteni calului.

– Au mai rămas patru. Unul dintre ei are un glonte în picior. Am ucis câinii şi trei cai, iar ceilalţi au rupt-o la fugă. Cred că indivizii ăştia o să-i captureze din nou după care ne vor lua din nou urma. Încă nu ne putem considera scăpaţi.

– Ce fel de diavol te-a pus pe urmele mele, McQuade, îi ieşi pe neaşteptate din gură banditului. Tu… tu eşti mai rău ca o puma.

Capitolul VII

– LA DRACU’! ÎNCEPU să înjure Strother Brady. Mor de sete. Cât mai avem de mers până în Nogales? Limba şi cerul gurii mi s-au uscat ca o frunză toamna. De-abia mai pot înghiţi.

Nu fusese decât un murmur răguşit pe care banditul fusese în stare să-l pronunţe. Căldura era un chin teribil. Deasupra dealurilor şi peste văi aerul părea că tremură, topind contururile întregului peisaj. Nu adia nici o boare de vânt. Până şi păsările nu mai ciripeau. Pe deasupra soarele părea că nici nu ajunsese la zenit. De-abia peste o oră căldura va ajunge la maximum.

– Nu te pot ajuta, îi replică McQuade.

Vocea sa suna hârşâită ca şi croncănitul unui corb bolnav.

– Sticla este goală şi habar n-am dacă în apropiere este vreun pârâu sau nu.

– Urăsc această ţară! scrâşni Strother Brady. În iad este cu siguranţă mai plăcut.

– Asta o s-o constaţi pe pielea ta, îi dădu să înţeleagă McQuade.

– Ţine-ţi gura, hingherule!

La umbra unei stânci înalte McQuade îşi opri calul.

– Descalecă, Brady.

– De ce? Ce ai de gând? Nu te mai grăbeşti, vrei să mă laşi aici?

– Nici o grijă. N-o să-ţi dai aici în Mexic ultima suflare. Viaţa ta se va sfârşi la capătul unei frânghii. Prin urmare descalecă sau dacă nu te voi arunca eu însumi din şea…

– Să sperăm că vei crăpa până la sfârşitul zilei ăsteia! spumegă ucigaşul de şerifi, ridicând piciorul de pe coama calului, şi alunecă la pământ. Asta McQuade mi-o doresc din toată inima.

– Nu este o dorinţă prea cucernică, Brady, replică liniştit McQuade. Ceea ce pot promite este că mă voi strădui să nu dau ortul popii astăzi şi nici în viitorul apropiat. Îţi dau sfatul să mă aştepţi aici. Nu ai cal, armă şi în plus eşti legat. Şansa ta de a găsi pe cineva aici în State care să-ţi vină în ajutor

este ca o picătură în ocean. Dacă nu vrei să pieri în această pustietate şi să muşti iarba aici, atunci aşteaptă-mă.

Strother Brady îşi împinse capul în spate. Ochii săi erau înfundaţi în orbite, înroşiţi, obrajii îi erau căzuţi, buzele uscate şi acoperite de pojghiţă.

– Crezi că mexicanii ne urmăresc?

– Sunt convins de asta.

– Sunt trei sau patru indivizi mai veninoşi decât şerpii cu clopoţei. Vrei să întreprinzi ceva împotriva lor?

– O să caut să scap de ei. Atâta timp cât sunt pe urmele noastre, nu ne putem simţi în siguranţă.

– Şi dacă te vor lichida?

– În cazul ăsta vei avea o problemă, Brady, şi n-aş vrea să fiu în pielea ta. El General nemaiputându-se răzbuna pe mine îşi va revărsa toată furia asupra ta. Pur şi simplu te va jupui de viu.

Strother Brady începu să respire repede şi sacadat. În adâncul ochilor săi se putea desluşi frica. Faţa sa căpătă o culoare nesănătoasă, iar trăsăturile, liniile feţei i se accentuară. McQuade călări înapoi, pe drumul pe care venise. După 200 de yarzi se îndreptă înspre vest, mânându-şi calul printre dealurile stâncoase.

O tresărire îl străbătu pe Brady, care se puse în mişcare. Ca tras de un fir nevăzut el îi urmă pe vânătorul de recompense. McQuade se pierdu printre coline, înspre sud. Acesta îşi lăsă calul la pas, dar nu-şi pierdu deloc concentrarea şi-ţi ţinea arma în pregătire.

Când se auzi răpăitul copitelor celorlalţi îşi îndreptă calul printre coline. Pe urmele lor veneau trei călăreţi într-un galop nebun. Când McQuade trimise un glonte pe deasupra capetelor lor, aceştia îşi traseră brutal caii de dârlogi şi se buluciră unii în alţii de parcă ar fi fost atinşi de o grenadă care explodase în mijlocul lor.

Unul o porni înspre poala unui deal încercând să urce panta, altul dispăru într-o colină pe când cel de-al treilea dispăru pur şi simplu spre sud din direcţia din care venise.

McQuade îşi roti calul cu o sută şi optzeci de grade coborând la rândul său panta dealului pe care se afla. Părea să întruchipeze chiar umbra morţii când dădu ocol urmelor pe care venise. Lângă una din stânci descălecă şi-şi legă calul de

trunchiul unui arbust solid de *comas.* Dădu apoi ocol stâncii cu carabina pregătită pentru tras.

Înaintea privirii avu o pantă abruptă care ducea în sus, presărată pe alocuri cu bucăţi mari de stâncă acoperite cu muşchi pe care vântul, ploile şi în general intemperiile ploaie şi soare le făcuseră mai mult sau mai puţin netede. Peste tot tufişuri spinoase câte-un arbust uscat cu crengile lipsite de vegetaţie şi uscate răşchirate înspre cer.

Vânătorul de recompense se decise să urce această pantă. Pe faţa acestuia se aşternuse deja o peliculă de transpiraţie.

Privirea sa cercetătoare cercetă vârful înălţimii. Chiar acolo sus se mai ofereau privirilor câteva stânci izolate printre care creşteau tufişuri sărace.

McQuade se urcă sus oprindu-se în dosul unei stânci masive care arunca o umbră considerabilă. Deodată percepu scrâşnetul nisipului sub cizmele unuia care avea acelaşi ţel, precum şi zornăitul pintenilor. Probabil pornise de pe cealaltă parte a dealului şi acum ajunsese în acelaşi timp sus ca şi vânătorul de recompense.

McQuade îşi scoase revolverul strângând în degetele sale patul armei. Apoi aşteptă. Vânătorul de recompense deveni de un calm rece ca gheaţa. Îşi ridicase arma cu şase gloanţe la nivelul feţei cu cătarea îndreptată în sus. Nu era un adept al vărsării inutile de sânge, dar dorea să supravieţuiască.

Şi nu avea nici un motiv să-l cruţe pe adversarul pe care urma să-l înfrunte. Faptul că aceşti nenorociţi şi sângeroşi *bravados* îl urmăriseră cu înverşunare până aici, era un motiv suficient. Deodată apăru alungită umbra omului pe pământ. După care apăru şi omul care o provocase. McQuade făcu un pas lateral, iar mexicanul percepu primejdia mortală venind dinspre stânga. Cu repeziciunea unui şarpe se întoarse cu gura deschisă gata pentru a lansa un ţipăt de avertisment dar bubuitura din Coltul lui McQuade îi înăbuşi strigătul în gâtlej.

Fără a mai izbuti să scoată un singur sunet se prăbuşi mort la pământ. McQuade îşi vârî revolverul la cingătoare şi se întoarse pentru a coborî panta.

Detunătura îi alarmase pe ceilalţi mexicani rămaşi şi voia să evite de a fi prins în mijlocul lor. După ramurile unui tufiş se aşeză jos la pândă, ţinându-şi arma cu ambele mâini la nivelul pieptului.

Inima îşi reluă bătăile normale după un timp. Se auziră tropote de copite, care se apropiau. O colină de înălţime medie îl masca suficient pentru a nu putea fi văzut de către călăreţii care se apropiau. Deodată zgomotul încetă.

Texanul se uită atent pe la poalele dealului, de ambele părţi ale acestuia pentru a preîntâmpina vreo surpriză. Nu avea idee unde erau mexicanii. Deodată se auzi o detunătură şi glontele unei carabine îl şfichiui ca un bici înroşit în foc, la antebraţ, pricinuindu-i o durere arzătoare. Texanul făcu o săritură ca de panteră în lateral, rostogolindu-se pe sol. Pe deasupra unei stânci faţă de care fusese poziţionat cu spatele, se înălţa acum un norişor de praf de puşcă.

Şi în acel moment McQuade văzu şi ţeava armei îndreptată înspre el cum se iţea dindărătul stâncii. Trase repede un glonte care produse un ricoşat mieunător pe peretele stâncii după care se uită repede peste umăr.

Nu uitase de celălalt *bravados* care putea pândi de asemenea, de undeva din spate de după deal. Poate că nu fusese decât unul dintre acele instincte salvatoare care-i sunt specifice unui om încercat în multe lupte.

Pentru că acest *bravado* alerga acum aplecat de şale pe după poalele dealului începând acum să tragă, McQuade se aruncă într-o parte, astfel că ambele gloanţe ale banditului mexican îşi greşiră ţinta.

Se rostogoli mai departe după care ridică puţin capul şi trase o salvă rapidă în direcţia aceea. Gloanţele îl loviră pe bandit din plin, acesta se prăbuşi în genunchi, încercă zadarnic să ridice mâna cu arma dar nu mai găsi puterea de-a o face, după care se prăbuşi la pământ fără nici o fărâmă de viaţă în el.

Vânătorul de recompense se ridică în genunchi, tocmai la timp pentru a-l cuprinde în câmpul său vizual, pe cel de-al treilea *bravados* care la poalele colinei vecine, cu picioarele depărtate îl lua la ţintă.

Fără să conştientizeze, ca un automat texanul îşi ridică arma şi apăsă pe trăgaci scuipând foc şi plumbi, deopotrivă; la fel procedase şi banditul numai că în momentul când o făcuse deja fusese atins de glonte.

Fără a provoca vreo pagubă glontele său zbură pe deasupra capului lui McQuade.

Banditul se îndoi de şale, făcu doi sau trei metri în virtutea inerţiei şi se prăbuşi înainte.

Praful de puşcă se ridică în aer ca doi norişori albi. Apoi se instală o tăcere de moarte McQuade se ridică în picioare; rana de la braţ îl ardea ca focul. Sângele îi inundase cămaşa lipindu-i-o de corp ca un material sau gel lipicios. Se puse în mişcare, trecu pe lângă mexicanul ucis şi se uită înspre calul pe care banditul îl legase de unul dintre arbuştii prezenţi acolo.

McQuade îl dezlegă şi-l trase după el de căpăstru. Se îndreptă înspre propriul său patruped îşi vârî carabina în apărătoare luă cel de-al doilea cal de dârlogi şi se îndreptă înspre grupul de tufişuri unde îl lăsase pe bandit. În clipa aceea răsună o voce stridentă:

– Hei McQuade!

Aceasta răsuna de pe coama dealului unde texanul îl doborâse pe primul *bravados.* Deodată îi deveni clar vânătorului de recompense că bătuse ora decisivă: înţepeni, simţind un fior de gheață în spate se opri şi fără a arunca o singură privire înspre apelant strigă:

– Ar fi trebuit s-o bănuiesc Brady. Ce mai aştepţi, de ce nu tragi?

Un râs urât urmă acestei fraze.

– Ar fi prea simplu să crăpi aşa, vânătorule de oameni. Îmi eşti dator ceva. Vreau să-mi cerşeşti îndurare. Da, te voi rupe în bucăţi şi la un moment dat mă vei implora să-ţi dau lovitura de graţie.

– La altceva nici nu mă aştept de la un şobolan josnic ca tine.

McQuade căută cu febrilitate o portiţă de scăpare. Brady ajunsese în posesia armei mexicanului mort, după ce probabil reuşise să-şi îndepărteze legăturile. Se întoarse încet cu faţa. Sus pe stâncă Strother Brady era pregătit cu arma în poziţie de tragere.

– Nici o mişcare greşită McQuade! îl avertiză el. Depărtează-te de cai după care scoate-ţi încet şi aruncă-ţi la pământ, pistolul de la cingătoare.

Din nou izbucni râsul ucigaşului de şerifi. Un râs bolnav de ură şi pasiunea arzătoare de a ucide. Strother Brady se puse în mişcare. Îşi puse un picior după altul încercând să coboare

panta.

‒ Iată cum se schimbă roata, McQuade, îl ironiză el. Acum eu sunt la manivelă. Şi în clipa când voi fi călare pe un cal care să mă poarte peste graniţă tu vei fi deja un om mort.

Vânătorul de recompense lăsă să cadă harnaşamentul calului la pământ şi mai făcu doi paşi în faţă. Nervii îi erau încordaţi până la refuz. Viaţa îi atârna de un fir de păr, şi încă unul al naibii de subţire.

În acel moment se îndreptă în capul oaselor mexicanul pe care McQuade îl nimerise la poalele colinei şi-şi ridică arma. Împuşcătura detună şi Strother Brady recepţionă un impact grozav care-l făcu să se împleticească într-o parte. Arma sa detună şi ea dar proiectilul i se pierdu înspre cer. McQuade făcu un salt extraordinar până la cai, îşi luă arma din apărătoare, şi trase din carabina lui, marca Henry. Glontele îl dădu pe mexican peste cap. Acum privirea i se întoarse înspre Strother Brady, care stătea chircit la pământ şi-şi apăsa mâna pe umărul său, sângerând. Sângele i se prelingea peste degete. Arma îi căzuse din mână, iar pe chipul schimonosit i se putea citi o suferinţă grozavă.

Buzele începuseră să-i tremure. Cu arma în poziţie de tragere McQuade se îndreptă înspre el. Buzele şi le strânse până la o linie roşie dar faţa îi era împietrită. Ochii priveau duri cu sticlirea lor obişnuită de oţel, şi nu trădau nici o emoţie interioară. Se opri la doi paşi de rănit, după care pronunţă pe o voce metalică.

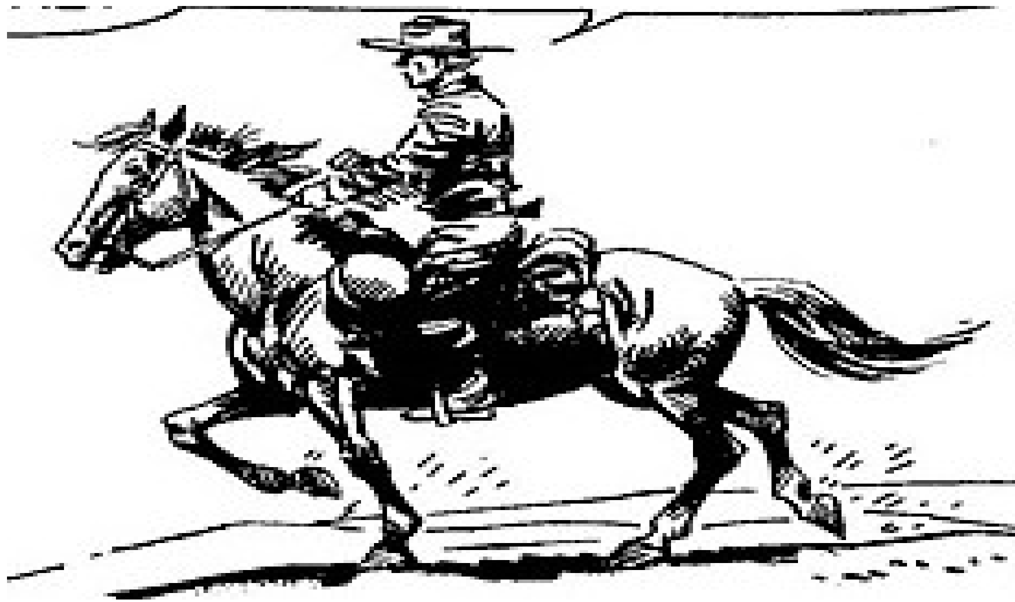
‒ Cam asta a fost totul, Brady. În aproximativ o oră suntem peste graniţă unde te aşteaptă spânzurătoarea.

McQuade se puse din nou în mişcare. Strother Brady, gemea. Privi cum McQuade îi luă carabina căzută pe jos şi-i zdrobi patul, de un colţ de stâncă.

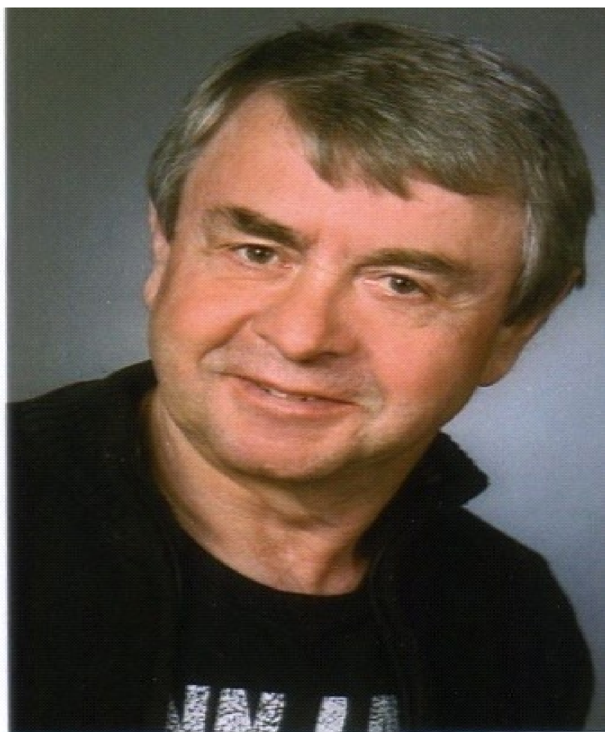
‒ Rana nu te va ucide, Brady, i se adresă din nou McQuade. Scoală sus. Am un cal şi pentru tine. Iadul nu ne-a primit de data asta. Vom călări dar pentru tine va fi ultima ta călărie.

Gemând şi văicărindu-se banditul se ridică de jos. În ochii săi parcă se oglindea golul absolut, iar trăsăturile îi trădau oboseala şi resemnarea. Strother Brady recunoscuse în sfârşit că pierduse bătălia. Durităţii şi lipsei de compromisuri ale acestui texan, McQuade nu avusese nimic să-i opună…

SFÂRŞIT

DESPRE AUTOR

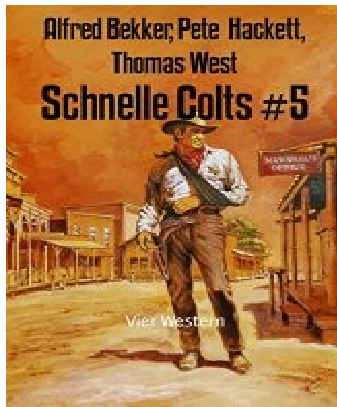
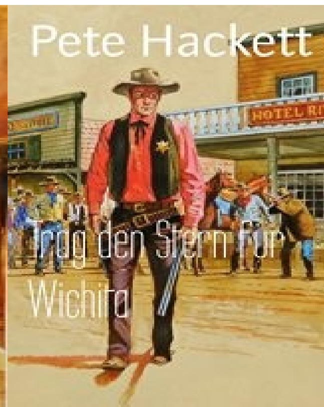
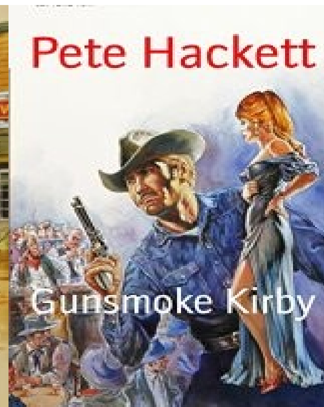
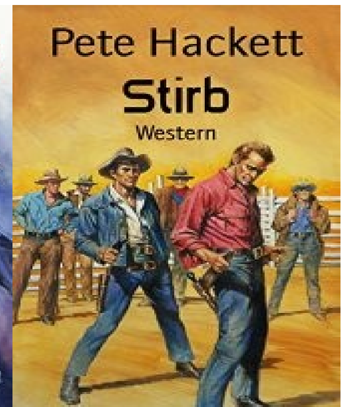
PETE HACKETT, este numai unul dintre numeroasele pseudonime ale scriitorului german **PETER HABERL**, născut la 2 septembrie 1949 în Weiden. Alte pseudonime ale aceluiaşi autor: John Montana, Everett Jones, Peter Harris, Ken Harris, William Scott, Luis Lavayette, William T. Connor, John Custer, Jerry Cotton, Jack Slade şi Steve Salomo.

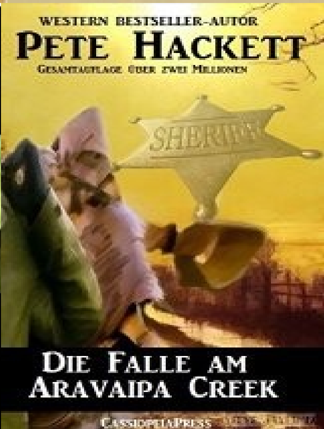
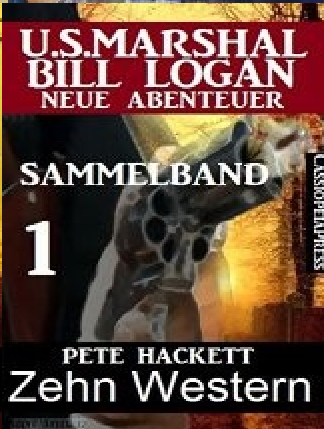
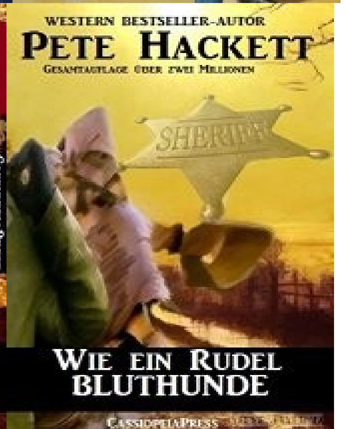
A început să scrie westernuri în 1974, publicându-şi prima povestire la editura Marken. De atunci peste 300 de romane western, dintre care 114, pentru seria *Texas Marshall*. A mai scris peste 200 de romane poliţiste, printre care 101, *Jerry Cotton*, şi 42, *Jerry Cotton de buzunar*, din cele peste 3500 de Heften şi Taschenbücher, scrise sub acest generic.

Sub pseudonimul Pete Hackett a scris seria western: *Der Kopfgeldjäger,* adică *Vânătorul de recompense*, precum şi seria *FBI – SPECIAL AGENT, OWEN BURKE.*

Romanul de faţă, face parte dintr-o altă serie de mare succes, DER KOPFGELDJÄGER, VÂNĂTORUL DE RECOMPENSE care numără peste o sută de volume, şi pe care autorul le scrie chiar în momentul de faţă. Voi traduce câte romane voi putea obţine în format electronic, deoarece această serie se pare că este elaborată exclusiv în acest format. Pe această cale aduc mulţumiri domnului Petrică Creanu din Timişoara, care mă aprovizionează constant cu operele autorului Peter Hackett, cel mai bun autor de westernuri după moartea lui G. F. UNGER, din 3 august 2005, la vârsta de 84 de ani.

Mai jos prezentăm câteva din copertele romanelor semnate de acest prolific şi talentat autor.

Alfred Bekker, Pete Hackett, Thomas West
Schnelle Colts #5
Vier Western

Pete Hackett
Trug den Stern für Wichita

Pete Hackett
Gunsmoke Kirby

Pete Hackett
Stirb
Western

PETE HACKETT
CASSIOPEIAPRESS
FRIEDHOF
DER

WESTERN BESTSELLER-AUTOR
PETE HACKETT
GESAMTAUFLAGE ÜBER ZWEI MILLIONEN
DIE FALLE AM
ARAVAIPA CREEK
CASSIOPEIAPRESS

U.S.MARSHAL
BILL LOGAN
NEUE ABENTEUER
SAMMELBAND
1
CASSIOPEIAPRESS
PETE HACKETT
Zehn Western

WESTERN BESTSELLER-AUTOR
PETE HACKETT
GESAMTAUFLAGE ÜBER ZWEI MILLIONEN
WIE EIN RUDEL
BLUTHUNDE
CASSIOPEIAPRESS

CUPRINS

DIN SERIILE

DIME NOVELL

Au mai apărut

